

N. 11-00-39
13.07 1992 г.

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Вх. № 155/к.р. 18/92 г.
Дата 13. VII 1992 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
Т У К

СТ А Н О В И Щ Е

на КОНФЕДЕРАЦИЯТА НА НЕЗАВИСИМИТЕ СИНДИКАТИ В БЪЛГАРИЯ
по Конституционно дело № 18 от 1992 година

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА СЪДИИ,

Във връзка с дадената ни с писмо № 254/06.07.1992 г. възможност, Конфедерацията на независимите синдикати в България изразява следното становище:

1. Изцяло подкрепяме искането на президента на Републиката относно обявяването на противоконституционността на чл. 10 а от Закона за изменение и допълнение на Закона за пенсиите /ДВ, бр. 52 от 1992 г./.

2. Законът в тази му част е противоконституционен по смисъла на чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията по следните съображения:

а/ Законът противоречи на конституционно признатото равенство на всички граждани, както и на забраната да се допускат ограничения на права или привилегии, основани на политическа принадлежност, закрепено в чл. 49, ал. 1 от Конституцията;

б/ Визирания в искането на Президента текст е противоконституционен заради въвеждания с него принцип на колективна отговорност. Основен принцип във всяка цивилизована правна система, завещан ни още от римското право е, че вината и отговорността трябва да бъде персонализирана. Разпоредбата на чл. 10а от Закона изключва невинността и признава вина без тя да бъде доказана персонално. Така по законодателен път се игнорира правото на защита, което представлява ново нарушение на конституционните права на гражданите.

2. Разпоредбите на чл. 10а от Закона не е в съответствие с общопризнати норми на международното право и с международни договори, по които България е страна /чл. 149, ал. 1, т. 4 от Конституцията/. Той е в противоречие с Конвенция № 111 относно дискриминацията в областта на труда и професиите, 1958 г., ратифицирана от България през 1960 г. /вж. "Международните трудови конвенции в България", София, 1992 г., стр. 107/.

В тази фундаментална международна трудова норма не съществуват никакви ограничения - персонални или професионални за нейното приложно поле. Държавите, които са я ратифицирали поемат едно ясно и категорично задължение да не допускат никаква дискриминация в областта на труда. Нещо повече, съгласно чл. 3, б. "с" от Конвенцията държавата се задължава да отмени всяка законодателна разпоредба, която е несъпоставима с политиката на равенство.

Основен извод и принцип, който се е наложил в десетилетната практика на МОТ по приложение на Конвенция № 111 е, че всяка форма на дискриминация е насочена против човешкото същество,

че трябва на всеки индивид да бъде осигурено и да съществува равенство в шансовете, независимо от това дали споделя политическите възгледи на управляващите или тези на опозицията.

Защитата на конвенцията не е ограничена от политическите възгледи и различна. В случай, че настъпят политически промени в институциите на държавата, това не означава, че конвенцията не се прилага спрямо лицата поддържали предишните институции.

Въз основа на изложените съображения и доводи, КНСБ изразява становище, че Конституционния съд следва да установи на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията противозаконността на чл. 10а от разглеждания закон, както и на основание чл. 149, ал. 1, т. 4 от Конституцията несъответствието на тази разпоредба с общоприетите норми на международното право и с международните договори по които България е страна.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

/проф. д-р Илиян Кочетков/

/РК